

Cartea lui Daniel - Numărul paisprezece

Daniel Kapitull Zwe – Pjesa e Parë e Përmbledhjes dhe Përfundimit

Jeff Pippenger

2023-12-09

„În Apocalipsa se întâlnesc și se încheie toate cărțile Bibliei. Aici se află completarea cărții lui Daniel.” Faptele apostolilor, 585.

Adevărul pe care Ioan îl identifică drept „Descoperirea lui Isus Hristos”, pe care Leul din seminiția lui Iuda l-a desigilat pentru poporul Său începând din iulie 2023, este adus la desăvârșire atunci când cartea lui Daniel este pusă împreună cu cartea Apocalipsei. Daniel capitolul doi reprezintă solia celui de-al doilea înger în contextul testului icoanei fiarei din zilele din urmă. El identifică un proces de punere la probă și o perioadă specifică de probă.

Perioada și procesul din Daniel capitolul doi, reprezentate prin cei șaptezeci de ani ai captivității lui Daniel, au prefigurat perioada de probă a protestanților din istoria millerită. Protestanții au căzut în procesul lor de probă și au devenit fiicele Romei. Din punct de vedere profetic, o fiică o tipifică pe mama ei, iar Roma este o fiară profetică. Eșecul lor și trecerea lor ulterioară în fiicele Romei prefigurează proba chipului fiarei din istoria noastră prezentă, căci ei s-au transformat într-un chip al fiarei. Procesul nostru actual de probă este, așadar, reprezentat atât de cei șaptezeci de ani ai captivității lui Daniel, cât și de istoria soliei îngerului al doilea din timpul mișcării millerite.

În istoria soliei celui de-al doilea înger, care a început la 11 septembrie 2001, există o perioadă specifică și un proces de încercare care sunt reprezentate simbolic ca visul lui Nebucadnețar despre fiare; căci o împărăție, în profetia biblică, este de asemenea o fiară. Nebucadnețar și elita religioasă caldeeană îi reprezintă pe cei care cad la probă, iar Daniel și cei trei vrednici îi reprezintă pe cei care trec proba. Poate părea altfel, dar eșecul lui Nebucadnețar este confirmat în capitolul trei din Daniel.

În procesul de punere la probă, care este reprezentat atât în capitolul unu, cât și în capitolul doi din Daniel, există repere profetice specifice care se aliniază cu adevărurile care au fost recent prezentate în cartea Apocalipsa. În capitolul unu, „zece zile” au reprezentat perioada de încercare care a dus la faptul că Daniel a manifestat o înfățișare mai frumoasă și mai plină datorită faptului că a mâncat hrana cerească, în timp ce cealaltă categorie de eunuci a manifestat chipul celor care au mâncat dieta împăratului. Un împărat, din punct de vedere profetic, este o împărăție, iar în mod profetic un împărat sau o împărăție este de asemenea o fiară. Aceia a căror înfățișare a manifestat rezultatele consumării dietei împăratului au manifestat chipul fiarei.

În capitolul al doilea din Daniel, Daniel se ruga pentru a înțelege „taină” ascunsă a visului despre chipul lui Nebucadnețar. El trebuia să știe care era visul și, de asemenea, ce însemna. El îi reprezintă pe aceia din zilele de pe urmă care caută să înțeleagă tainele legate de desigilarea Descoperirii lui Isus Hristos, căci desigilarea Descoperirii lui Isus Hristos este ultima „taină” profetică ce este desigilată înainte de încheierea timpului de probă. Toți prorocii, inclusiv Daniel,

identifică zilele de pe urmă. Strădania lui Daniel de a înțelege „taina” era o strădanie de viață și de moarte, după cum și proba chipului fiarei pentru poporul lui Dumnezeu în zilele de pe urmă este una de viață și de moarte.

„Domnul mi-a arătat limpede că chipul fiarei va fi făcut înainte de încheierea timpului de probă; căci acesta va fi marea încercare pentru poporul lui Dumnezeu, prin care va fi hotărâtă soarta lor veșnică.” Manuscript Releases, volumul 15, 15.

Rugăciunea lui Daniel, în timp ce căuta să înțeleagă „taina”, reprezintă un reper specific în istoria poporului lui Dumnezeu din zilele de pe urmă. Cartea lui Daniel oferă doi martori care stabilesc reperul „rugăciunii” în zilele de pe urmă. Acest reper este situat în perioada de timp reprezentată de a doua solie a fiecărei linii de reformă.

Contextul profetic al ambelor rugăciuni este perioada de șaptezeci de ani a captivității, care, ca simbol, reprezintă „șapte vremi” din Leviticul douăzeci și șase. În Daniel doi, în versetul întâi, numele „Nebucadnețar” este dublat, iar dublarea unui cuvânt în Scriptură este un simbol al soliei celui de-al doilea înger.

În scrierile Sorei White există mai multe referințe care identifică capitolul trei din Daniel ca simbol al legii duminicale. Capitolul unu din Daniel posedă toate caracteristicile primei solii îngerești și ni se spune că nu poți avea o a treia solie (capitolul trei din Daniel) fără o primă și o a doua solie.

Testul icoanei fiarei a fost definit de Ellen White ca fiind încercarea pe care trebuie să o trecem înainte de închiderea timpului de probă și înainte de a fi sigilați. Când a răsunat muzica în capitolul trei din Daniel, timpul de probă s-a închis în mod simbolic, căci capitolul trei reprezintă legea duminicală. Muzica lui Nebucadnețar reprezintă melodia pe care desfrânata din Tir începe apoi să o cânte împăraților pământului la sfârșitul celor șaptezeci de ani simbolici în care fusese uitată.

Na sũko na u̇bochĩ ahũ, a ga-echefu Taja afo iri asaa, di ka u̇bochĩ nke otu eze; ma mgbe afo iri asaa ahũ gwũsirĩ, Taja ga-abũ abũ di ka nwanĩ akwũna. Were u̇bo akwara, gagharĩa obodo ahũ, gi nwanĩ akwũna e chefuru echefu; kpoõ egwu di u̇to, buruõtuũ abũ, ka e wee cheta gi. Na sũko na mgbe njedebe nke afo iri asaa gasĩri, Onyenwe anyi ga-eleta Taja, o ga-alaghachikwa n'ũgwõ ya, ma soro alaeze niile nke uwa ndi di n'elu uwa gbaa akwũna. Aizaya 23:15–17.

Sorã White identificã întreitele celor trei îngeri ca fiind trei încercãri.

„Mulți dintre cei care au ieșit în întâmpinarea Mirelui sub mesajele primului și celui de-al doilea înger au refuzat al treilea mesaj, ultimul mesaj de încercare care trebuie să fie dat lumii, iar o poziție asemănătoare va fi adoptată când va fi făcută ultima chemare.” Review and Herald, 31 octombrie 1899.

Pe baza mai multor martori, capitolul doi din Daniel este solia celui de-al doilea înger. Istoria împuternicirii primului înger până la judecată este istoria reprezentată de cei șaptezeci de ani ai captivității lui Daniel. Cadrul rugăciunii lui Daniel din capitolul doi se situează în cadrul celor șaptezeci de ani, care sunt un simbol al „șapte vremi”.

Oración del capítulo nueve comienza con una referencia directa a los setenta años. El marco profético de ambas oraciones es idéntico. Representan distintos aspectos de una misma oración, pero ambas están situadas en el mismo contexto de los «siete tiempos», y ambas se alinean con el hito de «oración» que se encuentra en la historia de los ciento cuarenta y cuatro mil de los últimos días.

Când Daniel se roagă în capitolul nouă, el se află într-o „perioadă de tranziție” profetică de la împărăția Babilonului la împărăția mezilor și a perșilor. Acel punct de tranziție este, de asemenea, un waymark și se aliniază totodată cu același punct de tranziție din mișcarea celui de-al treilea înger, când poporul lui Dumnezeu moare în uliță ca „Laodiceeni” și iese din mormânt ca „Filadelfieni”. Punctul de tranziție pentru mișcarea primului înger se aliniază atât cu punctul de tranziție al lui Daniel, cât și cu mișcarea celui de-al treilea înger, iar toate trei sunt legate în mod direct de „cele șapte vremi” din Leviticul douăzeci și șase. Tranziția de la Philadelphia la Laodicea în mișcarea millerită a avut loc odată cu apariția „luminii noi” asupra „celor șapte vremi” în 1856 și cu respingerea ulterioară, în întregime, a „celor șapte vremi” în 1863. Daniel, în capitolul nouă, mișcarea primului înger în timpul mișcării millerite și mișcarea celui de-al treilea înger în timpul nostru au toate un punct de tranziție care se aliniază unul cu altul, iar toate cele trei puncte de tranziție sunt așezate în contextul „celor șapte vremi”.

În istoria procesului de punere la încercare, Daniel îl reprezintă pe solul căruia i se dă lumina, pe care o împărtășește mai întâi celor trei tovarăși ai săi, prefigurând astfel rolul profetic al lui „Ilie”, care este „glasul celui ce strigă în pustie”.

„Taina” din capitolul al doilea al cărții Daniel arată că a opta împărăție a profeției biblice este „din cele șapte” împărății. Fiind prima reprezentare a împărățiilor profeției biblice, ea se leagă, prin urmare, de ultima reprezentare a împărățiilor profeției biblice, aflată în capitolul al șaptesprezecelea din Apocalipsa. A opta împărăție, fiind „din cele șapte” împărății anterioare, indică punctul de tranziție care stabilește Babilonul modern ca uniunea întreită a balaurului, a fiarei și a prorocului mincinos. Visul cu chipul al lui Nebucadnețar identifică, în cele din urmă, a opta împărăție pământească a istoriei profetice.

Un regat este o fiară în profeția biblică; astfel, adevărul reprezentat de visul imaginii lui Nebucadnețar constituie prima referire la fiara finală, așa cum este ea identificată și în capitolul șaptesprezece din Apocalipsa. Prin urmare, visul lui Nebucadnețar este, în ultimă instanță, visul imaginii celei de-a opta și ultimei fiare. Este visul „chipului fiarei”.

Acela, în sine, este confirmarea importanței recunoașterii punctului de tranziție care are loc în mișcarea celui de-al treilea înger, însă „secretul” este, de asemenea, cheia care adună laolaltă și statornicește o mare parte din ceea ce articolele anterioare au identificat cu privire la istoria care a urmat după 18 iulie 2020. În acele articole s-a arătat că cele patru waymarks ale fiecăreia dintre mișcărilor sacre de reformă, care sunt reprezentate de cei șaptezeci de ani ai captivității lui Daniel, posedă întotdeauna aceeași temă.

Acele patru borne profetice din vremea lui Hristos au fost așezate în contextul „morții și al învierii”. Prima bornă profetică, care reprezenta împlinirea primei solii, a fost botezul lui

Hristos, simbolul morții și al învierii. A doua bornă profetică, care reprezintă prima dezamăgire din acea istorie, a fost moartea și învierea lui Lazăr. A treia bornă profetică a fost intrarea triumfală în Ierusalim, reprezentând Strigătul de la Miezul Noptii. Hristos Se îndrepta spre moartea și învierea Sa, iar Lazăr, reprezentantul viu al morții și al învierii, conducea procesiunea. Lazăr stabilește, de asemenea, că în timpul proclamării Strigătului de la Miezul Noptii, poporul lui Dumnezeu este „pecetluit”.

„Această minune încununătoare, învierea lui Lazăr, avea să pună pecetea lui Dumnezeu asupra lucrării Sale și asupra pretenției Sale la dumnezeire.” Hristos, Lumina lumii, 529.

A patra bornă a judecății a fost crucea, care a fost de asemenea o moarte și o înviere. Perioada acelor patru borne este reprezentată de cei șaptezeci de ani de robie ai lui Daniel.

În istoria millerită, tema a fost „principiul o zi pentru un an”, iar 11 august 1840 a fost confirmarea acelui principiu. Prima dezamăgire a fost rezultatul unei aplicări incorecte a principiului o zi pentru un an. Strigătul de la miezul noptii a fost desăvârșirea principiului o zi pentru un an în legătură cu profeția celor două mii trei sute de ani și cu profeția celor două mii cinci sute douăzeci de ani, iar apoi Judecata de Cercetare a început când acele profeții zi-pentru-an s-au împlinit la 22 octombrie 1844. Tema tuturor celor patru semne de hotar din istoria millerită a fost „principiul o zi pentru un an”. Perioada acelor patru semne de hotar este reprezentată de cei șaptezeci de ani ai captivității lui Daniel.

În zilele împăratului David, tema era „chivotul lui Dumnezeu”. Când David a fost împuternicit, atunci a hotărât să aducă chivotul în cetatea lui David.

Și David înainta și se făcea tot mai mare, iar Domnul Dumnezeu al oștirilor era cu el. 2 Samuel 5:10.

Pirma dezamăgire a fost atunci când Uza a păcătuit atingând chivotul. A treia piatră de hotar a fost atunci când David a înțeles că Domnul binecuvântase casa lui Obed-Edom gatul, unde fusese păstrat chivotul de la răzvrătirea lui Uza. Atunci David s-a dus și a adus chivotul pentru intrarea sa triumfală în Ierusalim (numai pentru ca soția lui să manifeste o mânie necuvenită și „dezamăgire” față de intrarea lui David). Fiecare dintre aceste patru pietre de hotar sunt reprezentate de chivot. Perioada acestor patru pietre de hotar este reprezentată de cei șaptezeci de ani ai captivității lui Daniel.

Pe 11 septembrie 2001, islamul celei de-a „treia Vai” a fost dezlănțuit, iar apoi restrâns. 18 iulie 2020 a fost o predicție eșuată cu privire la rolul islamului. Solia care aduce la viață oasele uscate și moarte vine din „cele patru vânturi”, care sunt un simbol al islamului și reprezintă solia Strigătului de la Miezul Noptii. Ruina națională care urmează apostaziei naționale a legii duminicale în Statele Unite este adusă de islamul celei de-a „treia Vai”. Perioada acelor patru semne de hotar este reprezentată de cei șaptezeci de ani ai captivității lui Daniel.

Mișcarea primului înger reprezintă mișcarea celui de-al treilea înger, iar solia Strigătului de la Miezul Noptii din istoria millerită a fost o corectare a prezicerii eșuate care a produs prima dezamăgire.

„Cei dezamăgiți au înțeles din Scripturi că se aflau în timpul întârzierii și că trebuiau să aștepte cu răbdare împlinirea viziunii. Aceleași dovezi care i-au determinat să-L aștepte pe Domnul lor în 1843 i-au condus să-L aștepte în 1844.” Scrieri timpurii, 247.

Aceleași dovezi ale unui atac islamic asupra Nashville sunt dovezile unui atac asupra Nashville care va avea loc ca răspuns la impunerea închinării de duminică. Scrierile Spiritului Profeției nu dau niciodată greș. Predicția unui atac asupra Nashville este prezentată în scrierile Spiritului Profeției. Predicția privitoare la Nashville se va împlini, însă predicția atacului asupra Nashville se va întemeia pe o corectare a predicției anterioare care a eșuat, așa cum s-a întâmplat în istoria millerită. Ea se împlinește la al patrulea waymark, care este waymark-ul ce reprezintă „judecata”.

Isus întotdeauna ilustrează sfârșitul prin început, iar primul reper profetic din 11 septembrie 2001 a fost un atac al islamului; astfel, la judecata legii duminicale, va avea loc un atac islamic asupra Nashville-ului. Este foarte posibil să includă și alte ținte, însă mesajul Strigătului de la Miezul Noptii este mesajul care constituie o corectare a mesajului ce a produs prima dezamăgire. Prima dezamăgire a fost cauzată de păcatul aplicării elementului de timp la predicție, nu de cuvintele lui Ellen White.

Este important să se recunoască faptul că cele patru repere care încep la „împuternicirea” primei solii (care, în Daniel, are loc la începutul celor șaptezeci de ani simbolici) sunt întotdeauna guvernate de aceeași temă. Dacă ați acceptat 11 septembrie 2001 ca o împlinire a profeției, atunci, din punct de vedere profetic, ați mâncat „cartea ascunsă”. Foarte puțini oameni au mâncat în realitate acel adevăr, însă au fost unii care, asemenea lui Daniel, au hotărât în inimile lor să nu se întineze cu hrana Babilonului. Totuși, există unii care mărturisesc că cred că 11 septembrie 2001 a fost o împlinire a profeției, dar susțin că nu islamul a fost acela, ci familia Bush, sau globaliștii, sau iezuiții, sau CIA, ori o combinație a suspectilor obișnuiți la care recurg adesea teoreticienii moderni ai conspirației. Ca Alfa și Omega, Isus ilustrează sfârșitul prin început, astfel încât, dacă ne înșelăm cu privire la ceea ce a fost reprezentat profetic la 11 septembrie 2001, ne distrugem capacitatea de a împărți drept Cuvântul profetic al „adevărului”.

„Împuternicirea” primei solii din istoria millerită a fost islamul celei de-a doua Vai, iar această împuternicire a prefigurat împuternicirea de la 11 septembrie 2001, care a fost adusă la îndeplinire de islamul celei de-a treia Vai.

Islam la primul reper îl identifică pe Islam la ultimul reper. Ultimul reper reprezintă judecata, iar Statele Unite sunt judecate la legea duminicală. Este a doua solie a lui Ezechiel din capitolul treizeci și șapte, care îi aduce pe cei morți la viață, iar acea solie este solia celui de-al treilea reper, care este Strigătul de la Miezul Noptii. Este solia sigilării, așa cum este preînchipuită de intrarea triumfală a lui Hristos călărind pe un „măgar”, simbol al Islamului. Solia sigilării Strigătului de la Miezul Noptii este purtată de Islam.

Spuneți fiicei Sionului: Iată, Împăratul tău vine la tine, blând și călare pe o măgăriță și pe un mânz, mânzul unei măgărițe. Matei 21:5.

A doua profeție a lui Ezechiel vine din „cele patru vânturi”, care sunt, de asemenea, un simbol al islamului. Este absolut esențial să fim clari cu privire la acest adevăr, căci solia care este Strigătul de la Miezul Noptii este solia care identifică islamul celei de-a treia Vai ca fiind puterea care aduce judecata asupra Statelor Unite la legea duminicală și produce ruina națională care urmează decretului.

Cele șapte trâmbițe din Apocalipsa au fost judecățile lui Dumnezeu asupra impunerii închinării de duminică atât de către Roma păgână, cât și de către Roma papală.

1. Primele patru Trâmbițe au fost aduse împotriva Romei păgâne după ce Constantin a impus prima lege duminicală în anul 321.
2. A cincea și a șasea Trâmbiță (care sunt de asemenea primul și al doilea Vai ale islamului) au fost judecățile lui Dumnezeu împotriva Romei papale pentru legea papală a duminicii adoptată la Conciliul de la Orléans, în anul 538.
3. Trâmbița a șaptea (care este al treilea Vai al Islamului) este judecata adusă asupra Statelor Unite atunci când, în viitorul apropiat, va impune închinarea de duminică.

Islamul celei de-a treia Vai reprezintă primul reper profetic al datei de 11 septembrie 2001. Predicția eșuată a atacului islamului asupra orașului Nashville, la 18 iulie 2020, reprezintă prima dezamăgire, al doilea reper. Solia despre „cele patru vânturi” ale islamului, așa cum este reprezentată în a doua profeție a lui Ezechiel din capitolul treizeci și șapte, reprezintă Strigătul de la Miezul Noptii, al treilea reper, iar apoi al patrulea reper este împlinirea predicției eșuate din 18 iulie 2020 la legea duminicală. Acestea sunt cele patru repere profetice care au loc în istoria profetică a celor o sută patruzeci și patru de mii, așa cum este reprezentată prin cei șaptezeci de ani de captivitate ai lui Daniel.

Recunoașterea soliei Strigătului de la Miezul Noptii este un element principal al „tainei” care i-a fost descoperită, în tip, lui Daniel, când s-a rugat să înțeleagă visul cu chipul al lui Nebucadnețar. Rugăciunea sa este un semn de hotar situat la sfârșitul celor trei zile și jumătate de moarte ale celor doi martori din Apocalipsa unsprezece. Rugăciunea lui Daniel din Leviticul douăzeci și șase, așa cum este consemnată în capitolul nouă, a avut loc în anul întâi al lui Darius. Aceasta așază rugăciunile sale în puncte de tranziție.

Punctul de tranziție din istoria millerită a fost anul 1856, când mișcarea millerită a trecut de la Filadelfia la Laodicea, potrivit lui James și Ellen White. În același an, „o lumină nouă” asupra „celor șapte vremi” a apărut în articolele lui Hiram Edson din Review and Herald, dar în 1863 („șapte vremi” mai târziu), „cele șapte vremi” au fost respinse cu totul. Daniel a rostit „rugăciunea” care este identificată drept „remediul” pentru „împrăștierea” „celor șapte vremi” în punctul de tranziție dintre prima și a doua împărăție a profeției biblice.

Trei ani și jumătate reprezintă un simbol pentru cei o mie două sute șaiszeci de ani, care, la rândul lor, sunt un simbol al „celor șapte vremi”. La 18 iulie 2020, mișcarea laodiceană Future for America a manifestat răzvrătire împotriva poruncii lui Dumnezeu de a nu mai atârna niciodată o solie profetică de timp. Mișcarea a fost apoi „ucisă” și „împrăștiată” pe ulița din Apocalipsa unsprezece, care străbate valea oaselor uscate și moarte din Ezechiel. La sfârșitul aceluia timp de

„împrăștiere”, care este totodată și „timpul de întârziere” din parabola celor zece fecioare, ei sunt acum chemați afară din mormintele lor de „un glas care strigă” din mijlocul „pustiei” celor „trei zile și jumătate”.

Așa cum milleriții au recunoscut, în cele din urmă, că se aflau atunci în „vremea de zăbovire” din Matei capitolul douăzeci și cinci și Habacuc capitolul doi, tot astfel și „cei doi martori morți” sunt chemați să recunoască unde se află atunci când „glasul celui ce strigă în pustie” răsună. Ei trebuie să recunoască faptul că sunt „risipiți”. Acea recunoaștere este o chemare la „rugăciune”, dar nu doar la rugăciune, ci este o chemare la rugăciunea din Leviticul douăzeci și șase a lui Daniel. Fără acea rugăciune specifică, nu există redeșteptare. Redeșteptarea marchează punctul de tranziție de la Laodicea la Filadelfia și produce fenomenul profetic al celui de-al optulea care este dintre cei șapte, așa cum este confirmat de chipul lui Nebucadnețar din Daniel capitolul doi.

Când acea rugăciune de pocăință și mărturisire este împlinită, făgăduința este că Dumnezeu Își va aduce atunci aminte de legământul Său și Își va aduna poporul risipit. Cea dintâi prorocie a lui Ezechiel a adunat oasele laolaltă, iar apoi prorocia lui despre „cele patru vânturi” i-a prefăcut pe „Filadelfienii” nou-născuți într-o oștire puternică... o oștire puternică care, potrivit Apocalipsei unsprezece, urma apoi să fie „ridicată la cer” cu un „nor de îngeri”. Ei sunt atunci „steagul” Domnului.

“ምስጢር” የዳንኤል ሁለት፣ የይሁዳ ነገድ አንበሳ አሁን እየገለጠ እንዳለው፣ የ“ሰባቱ ውስጥ ስምንተኛው መሆን” ክስተትን ያረጋግጣል... እንዲሁም ሌላ ሁሉ የትንቢት ክፍል የዳንኤል ሁለት ከራሴ አስራ አንድ ሁለቱ ምስክሮች የትንቢት ቅደም ተከተል ጋር ይስማማል። የራሴ ምዕራፍ አስራ አንድ ሁለቱ ምስክሮች፣ የእሱ ደረጃ በሚከሰትበት በዚያው “ሰዓት” ውስጥ “እንደ ዓላማ ይነሣሉ”፤ ምክንያቱም በራሴ ምዕራፍ አስራ አንድ ላይ በተጠቀሰው “ታላቅ የምድር መናወጥ” ጊዜ ይነሣሉ። “ታላቅ የምድር መናወጥ” የከተማውን አሥረኛ ክፍል ያጠፋል፤ እናም አሜሪካ የ“አሥሩ ነገሥታት” ዋና ንጉሥ ናት፣ ልክ እንደ ፈረንሳይ እንደነበረችው፣ የፈረንሳይ አብዮት “የምድር መናወጥ” በራሴ ምዕራፍ አስራ አንድ ፍጻሜ መሠረት ፈረንሳይን ባጠፋት ጊዜ።

Împlinirea desăvârșită a aceluia cutremur se realizează asupra fiarei „pământului”, iar legea duminicală în împărăția fiarei pământului produce o zguduire. Împlinirea desăvârșită a „cutremurului” din Apocalipsa unsprezece este legea duminicală, atunci când fiara „pământului” este „zguduită”, iar apostazia națională este urmată de ruină națională. În ceasul acela, cei doi martori sunt „înălțați ca un steag”. Ei „se suie la cer în nori”, așa cum Hristos S-a suit la cer pentru ultima dată. Ultimele Sale cuvinte către ucenici, care preînchipuie poporul lui Dumnezeu din zilele de pe urmă, care urmează, de asemenea, să fie înălțat la cer ca un steag, sunt consemnate în cartea Faptele Apostolilor.

Și El le-a zis: „Nu este treaba voastră să cunoașteți vremurile sau soroacele, pe care Tatăl le-a pus sub stăpânirea Sa. Ci voi veți primi putere, când Se va coborî Duhul Sfânt peste voi; și-Mi veți fi martori atât în Ierusalim, cât și în toată Iudeea, în Samaria și până la marginile pământului.” După ce a spus aceste lucruri, pe când Îl priveau ei, S-a înălțat la cer; și un nor L-a ascuns din ochii lor. Faptele Apostolilor 1:7–9.

Cei care ar urma să fie „steagul” trebuie să se îndepărteze de aplicarea „vremurilor și a sorocelor”, dacă vor să primească puterea Duhului Sfânt pentru a împlini lucrarea „steagului”.

„Taina” care i-a fost descoperită lui Daniel în capitolul doi este taina Apocalipsei lui Isus Hristos, care este desigilată chiar înainte de încheierea timpului de probă. Acea „taină” cuprinde „istoria ascunsă” a „Celor Șapte Tunete”. Acea istorie este structurată pe cuvântul ebraic care a fost alcătuit prin reunirea primei, a treisprezecea și a ultimei litere a alfabetului ebraic. Când aceste litere sunt aduse împreună, ele formează cuvântul ebraic „adevăr”. Isus este „adevărul”, care este, de asemenea, Cel Dintâi și Cel de pe Urmă. Aceste trei litere reprezintă structura fiecărei mari mișcări de reformă, căci ele îi reprezintă pe primul, pe al doilea și pe al treilea înger. Ele reprezintă procesul de curățire în trei pași, înfățișat de Daniel în capitolul doisprezece ca „curățiți, albiți și încercați”. Acest proces de încercare și curățire în trei pași a fost prezentat de peste două decenii de Future for America, însă acum a fost identificat ca reprezentând o „istorie ascunsă” în cadrul liniilor sacre de reformă. Acea „istorie ascunsă” este împlinirea desăvârșită a „Celor Șapte Tunete”, care au fost pecetluite până acum, chiar înainte de încheierea timpului de probă.

Zna se već dugo da Sedam Gromova predstavljaju „razlaganje događaja koji su se zbili pod porukama prvog i drugog anđela“ te da također predstavljaju „buduće događaje koji će biti otkriveni svojim redom“. Sada je kroz Otkrivenje „istine“ objavljeno da su posljednja tri putokaza jedne reformske linije „skrivena povijest“ Sedam Gromova. Ti putokazi počinju s „prvim“ razočaranjem i završavaju s „posljednjim“ razočaranjem. Središnji putokaz jest Ponoćni poklič. Prvo razočaranje označava početak „vremena čekanja“, koje završava na Ponoćnom pokliču. Poruka Ponoćnog pokliča završava na „sudu“, gdje je označeno posljednje razočaranje.

Dezamăgirea dintâi din capitolul doi al cărții lui Daniel a fost recunoașterea de către Daniel că fusese pus sub un „decret de moarte”. El a cerut apoi „timp”, marcând astfel începutul „vremii de zăbovire”. Aceasta l-a condus la înțelegerea „tainei”, care este solia Strigătului de la Miezul Noptii, ce i-a fost apoi prezentată lui Nebucadnețar pentru ca acesta să poată „judeca” solia lui Daniel.

„Soud“ Nabukadnesarův nad snem a výkladem, který předložil Daniel, představuje třetí ze tří mezníků, jež znázorňují „skryté dějiny“ Sedmi hromů. Tento soud je dále rozveden také ve třetí kapitole knihy Daniel, která představuje zásadu pevně uplatňovanou v knihách Daniel a Zjevení; touto zásadou je „opakovat a rozšiřovat“.

Vom trata capitolul trei în articolul următor, însă merită să observăm aici că judecata celui de-al treilea waymark din capitolul trei identifică ultima dezamăgire, care a fost prefigurată de prima dezamăgire. „Istoria ascunsă” a celor șapte tunete identifică trei waymark-uri, începând și încheindu-se cu o dezamăgire. În capitolul doi din Daniel, prima dezamăgire este asociată cu un „decret de moarte” dat de Nebucadnețar, iar în capitolul trei, ultima dezamăgire este asociată cu un alt „decret de moarte” dat de Nebucadnețar.

„Istoria ascunsă” a „celor doi martori”, care reprezintă mișcarea Future for America, reprezintă dezamăgirea din 18 iulie 2020. Atunci a început „vremea de întâziere”, așa cum este reprezentată prin „trei zile și jumătate” în capitolul unsprezece din Apocalipsa. Trezirea și învierea acelor care au fost „uciși pe ulițe” de fiara care s-a ridicat din „adânc” sunt prezentate în mod specific în

Cuvântul profetic al lui Dumnezeu; dar, la un nivel simplu, când cei doi martori se trezesc, ei înțeleg „taină” reprezentată în capitolul doi din Daniel.

Acel „secret” este solia Strigătului de la Miezul Noptii, pe care apoi o proclamă până la Daniel capitolul trei, când sosește legea duminicală iminentei veniri și are loc ultima dezamăgire. Prima dezamăgire a fost trăită de cei reprezentați ca „Daniel” la 18 iulie 2020. Ultima dezamăgire este trăită de conducătorul celor „zece împărați”, care este Statele Unite, întrucât apostazia națională aduce ruina națională din partea Islamului.

Vom încheia rezumatul și concluzia capitolului doi din Daniel în articolul următor.

„Satana a luat lumea în captivitate. El a introdus un sabbat idolatru, dându-i, în aparență, o mare importanță. El a furat omagiul lumii creștine de la Sabbatul Domnului, îndreptându-l spre acest sabbat idolatru. Lumea se pleacă înaintea unei tradiții, a unei porunci făcute de om. După cum Nebucadnețar a ridicat chipul său de aur în câmpia Dura și astfel s-a înălțat pe sine, tot astfel Satana se înalță pe sine în acest sabbat fals, pentru care a furat veșmântul cerului.” Review and Herald, 8 martie 1898.